

AFSCHEIDSWOORD PROF. KARL BARTH

Buigt zich onder „het oordeel”.

„Exegese en nog eens
exegese,” zoo spreekt
de dogmaticus.

In „Das Evangelium in der Gegenwart” schrijft prof. dr. Karl Barth naar aanleiding van zijn afscheid van de theologische studenten te Bonn het volgende:

„Toen ik vijf jaar geleden te Bonn kwam, zag de wereld er heel anders uit. Gaarne ben ik hierheen gekomen; ik heb met veel genoegen gedoceerd, en ik heb gezien, dat ook de studenten met genoegen meewerkten. Het was een opgewekt en het was een ernstig werken. Wat mij betreft had het nog wel lang zoo door kunnen gaan. En ik had me er al bij neergelegd, mijn laatste rustplaats hier aan den Rijn te mogen vinden! Met andere collega's die nu niet meer of niet meer lang — maar zie daar: „Er viel rijp in den lentenacht!” En nu is het eind gekomen, en er blijkt niets meer aan te veranderen te zijn.

„Hoe moeten en hoe kunnen we ons hier-tegenover stellen? Ook hier opkomst en neergang! En ook hier vinden wij op onzen weg deze twee woorden (Ps. 119, 67 en Jac. 4, 6) en ik zou willen aanbevelen, dat wij ook hier, juist hier, ons eenvoudig onder hen stellen en ze ons laten zeggen: God wederstaat de hoovaardigen. De hoovaardigen? Dat hadden we niet gedacht, dat dit woord ons zou kunnen gelden, toen wij op het hoogtepunt van onzen arbeid stonden. En toch was er zeker ook toen veel hoovaardigheid bij. Ik twijfel er niet aan. Er was veel zelfbewustzijn onder ons, en de gedachte beviel ons zoo goed, dat wij hier zooiets als een theologische school zouden vormen. En nu? Dit is God blijkbaar niet zoo goed bevallen. Wij moeten ons bij dit vonnis neerleggen en ons onder zijn oordeel buigen, wat dan ook verder over dit alles te zeggen valt.

Karl Barth.

Als wij toegeven, dat wij onder Gods oordeel staan, niet meer voor hem vluchten, ons tot de orde laten roepen, en ons laten herinneren, dat alle professoren- en studenten-heerlijkheid een keer moet ophouden, dan zullen we er zeker van zijn dat de Heer, die ons daar tegemoet komt, ons niet als een booze Heer tegemoet komt. Wel als een Sterke, wiens hand pijn doet — en zouden we dan niet verdriet hebben van de booze slagen, die ons getroffen hebben? — maar wanneer het de hand des Heeren is, dan is het toch immers zijne genade, die zich neergebogen heeft, en dan mogen wij met Job zeggen: de Naam des Heeren zij geloofd.....

„Vrienden, die mijn colleges gevolgd hebt, gij hebt mij in de eerste plaats over dogmatiek gehoord. Dogmatiek is een hooge en steile kunst. Ik wil niet ontkennen, dat ik ook met een menselijk genoegen het dogmatische werk heb gedaan. En ik heb het duidelijk ondervonden, dat ook velen onder u geestdriftig meegewerkt hebben. Waar dat nu op het oogenblik ten einde is, laat dat voor u een aanleiding zijn, uw studie voorloopig van een anderen kant opnieuw te beginnen. Neemt dus nu mijn laatste raadgeving aan: Exegese, exegese, en nog eens exegese! Wanneer ik dogmaticus geworden ben, dan was het daarom, omdat ik er lang van te voren mee bezig geweest ben, exegetisch werk te doen. Laat de kunst der systematiek een oogenblik rusten, die iemand ook „tot razerij” kan brengen, en houdt u zich aan het Woord, aan de Schrift, die ons gegeven is, en wordt u misschien minder systematisch dan schrift-theologen. Dan is zeker ook voor de systematiek en de dogmatiek gezorgd.”